

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného JUDr. Liborem Petříčkem, advokátem se sídlem Kodymova 2526/4, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2004, čj. 7362/110/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 6. 5. 2008, čj. 59 Ca 147/2007 - 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2004, čj. 7362/110/2004, zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Mimoně (správce daně) ze dne 25. 2. 2004, čj. 5406/04/174970 a čj. 5408/04/174970, kterými byla žalobci dodatečně stanovena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2001 ve výši 229 204 Kč a za zdaňovací období r. 2002 ve výši 9375 Kč.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, který rozsudkem ze dne 1. 3. 2006, čj. 59 Ca 6/2005 - 24, zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shledal výrok napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

III.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 25. 9. 2007, čj. 8 Afs 79/2006 - 49, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí žalovaného jako přezkoumatelné a srozumitelné.

IV.

Krajský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 6. 5. 2008, čj. 59 Ca 147/2007 - 85, žalobu zamítl. Uvedl přitom, že se v souladu se včas uplatněnými žalobními body zabýval rozhodnutím žalovaného pouze ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2001.

Dále krajský soud posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadaného rozhodnutí a dodatečného platebního výměru pro nesrozumitelnost. S odkazem na ustálenou judikaturu správních soudů přitom uvedl, že je třeba vycházet z rozhodnutí jako celku. Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem. Krajský soud dovodil, že právě v posuzovaném případě je možné rozpor v dodatečném platebním výměru odstranit bez obtíží interpretací a o výši stanoveného daňového základu nelze, i s ohledem na výši dodatečně vyměřené daně, rozumně pochybovat.

Poté se krajský soud zabýval splněním podmínek pro stanovení daně podle pomůcek podle § 31 odst. 5 daňového řádu, jimiž jsou nesplnění některé ze zákonných povinností při dokazování skutečností uváděných daňovým subjektem a nemožnost stanovení daně dokazováním v důsledku prvně uvedené skutečnosti. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající z § 31 odst. 9 daňového řádu, protože nepředložil v průběhu daňové kontroly žádné důkazní prostředky, které by vysvětlovaly rozdíl mezi namátkově zjištěnou obchodní přírážkou v minimálním rozpětí 25 % – 73 % oproti obchodní přírážce zjištěné na základě údajů z účetních dokladů poskytnutých žalobcem ve výši 10,99 %.

Tento závěr není podle krajského soudu ovlivněn ani tím, že žalobce byl s konkrétním způsobem namátkového zjištění obchodní přírážky seznámen až dne 19. 2. 2004, tedy po seznámení s výsledkem zprávy o daňové kontrole dne 16. 2. 2004. Žalobce se totiž mohl vyjádřit k namátkovému způsobu zjištění obchodní přírážky při ústním jednání dne 19. 2. 2004, ale nevzněl proti němu žádné námitky. Krajský soud uvedl, že žalobce měl navíc možnost reagovat na zjištění, se kterými byl seznámen dne 19. 2. 2004, až do 25. 2. 2004, kdy byl vydán dodatečný platební výměr. Krajský soud proto neshledal porušení povinnosti správce daně vyplývající z § 16 odst. 4 písm. f) daňového řádu.

Porušení povinnosti podle § 31 odst. 9 daňového řádu žalobcem spatřoval krajský soud i v tom, že žalobce nesplnil povinnost prokazovat řádné zdanění prostředků vložených do podnikání, příp. jejich osvobození od daně. Žalobce v rámci prokazování těchto skutečností předložil pouze několik čestných prohlášení. Krajský soud s odkazem na ustálenou rozhodovací praxi poukázal na podstatu institutu čestného prohlášení a na jeho nezpůsobilost být v tomto ohledu důkazním prostředkem podle § 31 odst. 4 daňového řádu.

Konečně pak žalobce podle krajského soudu neprokázal ani provedení fyzické inventarizace, která je nutným předpokladem průkaznosti vedení účetnictví daňového subjektu. Krajský soud konstatoval, že *„žalobce provedení fyzické inventury nedoložil a nemohl tak prokázat ani provedení inventarizace ve smyslu § 29 a § 30 zákona o účetnictví a jeho účetnictví nebylo možné považovat za průkazné“*. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tak nebylo možné ověřit objem nakoupeného a prodaného zboží, výši prodejních cen a zahrnutí všech tržeb do zdanitelných příjmů a nebylo tedy možné stanovit daňovou povinnost dokazováním. Proto byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, vyplývající z § 31 odst. 5 daňového řádu.

V.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel spatřoval v nesprávném posouzení otázky splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek podle § 31 odst. 5 daňového řádu.

K údajnému neprovedení fyzických inventur stěžovatel uvedl, že *„byly provedeny a protokolem kontrolnímu orgánu předloženy, jak vyplývá ze správního spisu“*. K chybám ve výkazu v přiznání (uvedení účetního stavu), stěžovatel tvrdil, že se jedná *„o chybu v psaní ve smyslu § 56 daňového řádu...“* a *„z hlediska Ústavy, Listiny a s. ř. s. mají orgány státní správy stejné procesní postavení jako stěžovatel...“*. Stěžovatel se proto domníval, že má stejné právo opravit chyby v psaní, počítání a jiné omyly jako orgán státní správy.

Dále stěžovatel popsal proces stanovení obchodní přírážky podle účetních dokladů. Naznačil, že správce daně nejprve zjistil zápornou výši obchodní přírážky a teprve u ústního jednání dne 22. 10. 2003 akceptoval *„výpočet stěžovatele provedený důkazem dle § 31 odst. 9 daňového řádu, který odpovídá zavedené metodice a je jediné správný“*. Dne 10. 12. 2003 byl stěžovatel seznámen s novými zjištěními správce daně a byla stanovena výše obchodní přírážky ve výši 10,99 %.

K porušení svých povinností podle § 31 odst. 9 daňového řádu stěžovatel naopak namítl porušení povinnosti správce daně podle § 31 odst. 8 daňového řádu. Správce daně se totiž nevyjádřil do projednání zprávy o výsledku daňové kontroly dne 16. 2. 2004, k vyjádření stěžovatele ze dne 7. 1. 2004, k protokolu o ústním jednání ze dne 10. 12. 2003, čj. 26526/03/174930/0385, jímž stěžovatel žádal po správci daně vysvětlení způsobu namátkového zjištění obchodní přírážky. Stěžovatel tvrdil, že správce daně svou nečinností *„stěžovateli neumožnil provést řádný důkaz tvrzeného rozdílu dle § 31 odst. 9 daňového řádu“*.

Stěžovatel poukázal i na nezákonný postup správce daně, který si měl doklady k doložení tvrzení o výši namátkově zjištěné obchodní přírážky opatřit v provozovně stěžovatele teprve dne 19. 2. 2004, kdy měl také pořizovat fotokopie důkazů. Domnívá se, že správce daně nedisponoval žádným důkazem pro své závěry v době namátkově zjištěné obchodní přírážky (10. 12. 2003).

Podle stěžovatele také „nelze dovozovat porušení § 31 odst. 9 stěžovatelem s poukazem na to, že se do vydání platebního výměru do 25. 2. 2004 k obchodní přírážce nevyjádřil“. Tvrdil, že žalobou nenapadl výši doměřené daně, ale postup podle § 31 odst. 5 daňového řádu.

Další námitkou stěžovatel zpochybnil postup správce daně, který „vybral ke kontrole pouze prodejní doklady konečným spotřebitelům, kdy je dodržována tzv. maloobchodní cena, což je postup obvyklý jen cca u 1/10 z celkového obrátu 10 mil Kč“. Podle tvrzení stěžovatele se však „u cca 8 mil z příjmů ... jednalo o dodávky velkým firmám s obchodní přírážkou do max. 10 %“.

Konečně pak stěžovatel poukázal na nezákonný postup správce daně a žalovaného, který neuznal čestná prohlášení dodaná stěžovatelem jako důkazní prostředky s tím, že § 31 odst. 4 daňového řádu obsahuje taxativní výčet důkazních prostředků a čestné prohlášení mezi nimi není.

VI.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

VII.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Pouze na okraj přitom podotýká, že stížní námitku týkající se údajného provedení fyzické inventury lze podřadit spíše pod stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato námitka totiž směřuje k tomu, že skutkové zjištění týkající se neprovedení fyzické inventury je v rozporu se spisy. Nesprávné podřazení námitky ovšem nemá vliv na posouzení kasační stížnosti v celém jejím rozsahu.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 daňového řádu).

Nejvyšší správní soud především připomíná, že v souladu s § 50 odst. 5 daňového řádu byl žalovaný v rámci odvolacího řízení oprávněn zkoumat pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Skutečnosti mající vliv na rozsah daňové povinnosti v zásadě nemohou být předmětem posuzování odvolacího orgánu. Tím jsou dány i meze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „odvolací orgán a následně ani správní soudy nejsou dle § 50 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, oprávněny přezkoumávat volbu a použití pomůcek správcem daně, pokud se správce daně pohyboval v mezích jemu svěřené správní úvahy, tedy pokud nepoužil zcela zjevně nesprávný či nelogický postup při stanovení daně, který by za pomůcku nebylo možné označovat“ (rozsudek ze dne 31. 7. 2007, čj. 8 Afs 128/2005 - 126, č. 1356/2007 Sb. NSS).

Podle § 31 odst. 5 daňového řádu lze daň podle pomůcek stanovit v případě, „*nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním...*“. Pokud jde o první uvedenou podmínku, krajský soud shledal u stěžovatele porušení povinnosti podle § 31 odst. 9 daňového řádu. Žalobce podle krajského soudu nesplnil povinnost prokazovat řádné zdanění prostředků vložených do podnikání, příp. jejich osvobození od daně, pokud k výzvě správce daně ze dne 3. 10. 2003, čj. 21946/03/174930/0385, předložil k prokázání těchto skutečností pouze několik čestných prohlášení.

V souladu s § 31 odst. 4 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít „*všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (příznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod.*“. Z jazykového výkladu citovaného ustanovení plyne, že jde o demonstrativní výčet, jak správně uvedl i krajský soud. Z ustálené judikatury správních soudů je však zároveň zřejmé, že čestnými prohlášeními nejsou skutečnosti prokázány, ale pouze osvědčeny a není tak naplněn předpoklad daný § 31 odst. 4 daňového řádu, totiž možnost ověřit takovým důkazním prostředkem skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud v této otázce pro stručnost odkazuje na svou judikaturu citovanou krajským soudem (rozsudky ze dne 20. 10. 2005, čj. 7 Afs 101/2004 - 128, a ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005 - 43, www.nssoud.cz).

Jakkoliv tedy žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výčet důkazních prostředků je v případě citovaného ustanovení taxativní, nemohla mít tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí, jak správně uzavřel i krajský soud.

Pokud jde o naplnění druhé podmínky postupu podle § 31 odst. 5 daňového řádu, tj. nemožnost stanovení daně dokazováním, krajský soud uzavřel, že účetnictví daňového subjektu nebylo možné považovat za průkazné ve smyslu § 8 odst. 4 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, protože žalobce neprokázal provedení fyzické inventury jako předpokladu řádné inventarizace majetku a závazků za rok 2001 (§ 30 odst. 1 zákona o účetnictví). Stěžovatel oproti tomu tvrdil, že „*fyzické inventury byly provedeny a protokolem kontrolnímu orgánu předloženy, jak vyplývá ze správního spisu*“.

Stěžovatel své stížní námitky o předložení dokladů týkajících se fyzických inventur opřel o protokoly o jednání ze dne 22. 10. 2003, čj. 22940/03/174930/0385, a ze dne 10. 11. 2003, čj. 24324/03/174930/0385. Z obou protokolů však plyne pouze skutečnost, že stěžovatelem byly předloženy „*inventurní soupisy zboží*“, nikoliv skutečnost, že se jednalo o soupisy, které by byly výstupem fyzické inventury. Provedení a doložení inventurních soupisů z fyzických inventur tedy stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, ale odkazuje přitom na listiny, z nichž tvrzená skutečnost nevyplývá.

Naopak z protokolu o jednání ze dne 10. 12. 2003, čj. 26526/03/174930/0385, při němž byl stěžovatel seznámen s jednotlivými zjištěními z daňové kontroly, plyne, že

„veškeré předložené inventurní soupisy vycházely z údajů v počítači, kdy daňový subjekt účtuje přijaté zboží na sklad a na základě vystavených dokladů odúčtovává zboží ze skladu“, což je „doloženo příjemkami a výdejkami ze skladu“. „Zápisy o provedených fyzických inventurách nebyly předloženy.“ Ze správního spisu je tedy jednoznačně zřejmé, že přestože stěžovatel dodal správci daně několik inventurních soupisů, nejednalo se o výstupy fyzické inventury. Ostatně, sám stěžovatel v jiném protokolu o jednání dne 22. 10. 2003, čj. 23022/03/174930/0385, tvrdil, že fyzické inventury nebyly s ohledem na potíže daňového subjektu s účetním softwarem „vyčísleny“.

Pokud daňový subjekt nedoložil své tvrzení, že fyzické inventury za rok 2001 byly provedeny, nelze uvažovat o tom, že by k prokázání této skutečnosti stíhalo správce daně důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že *„jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné“* (rozsudek ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005 - 72, www.nssoud.cz). Obdobně Nejvyšší správní soud dovodil, že *„tvrdí-li sám daňový subjekt, že jeho účetnictví nebylo správné a průkazné (pozn., zde tvrdí, že fyzické inventury nebyly vyčísleny), již pojmově se nemůže dovolat existence důkazního břemene správce daně podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, spočívajícího v prokázání existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem“* (rozsudek ze dne 3. 12. 2004, čj. 7 Afs 24/2004 - 127, č. 1214/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel nedoložil provedení fyzické inventury hmotného majetku za rok 2001, proto nebylo možné považovat jím vedené účetnictví za průkazné a nemohlo být použito jako důkazní prostředek. Tím byla splněna i druhá z podmínek § 31 odst. 5 daňového řádu pro stanovení daně podle pomůcek.

Dále stěžovatel v rámci námitky týkající se (ne)provedení fyzické inventury poukázal na svou chybu, kdy *„ve výkazu v přiznání byla v rozporu s pokyny k vyplnění uvedena hodnota účetního stavu“*. Podle stěžovatele se jedná o chybu v psaní ve smyslu § 56 daňového řádu s tím, že daňový subjekt může s odkazem na princip rovnosti požívat *„stejného práva opravit chyby v psaní, počítání...bez dopadů...jako orgán státní správy“*.

Nejvyšší správní soud připomíná, že nelze směšovat institut opravy zřejmých omylů a nesprávností podle citovaného ustanovení, s možností daňového subjektu opravit nesrovnalosti v daňovém přiznání, jak činí stěžovatel. Oprava zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 daňového řádu je institutem sloužícím správci daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, čj. 2 Afs 136/2005 - 66, www.nssoud.cz). Naopak k nápravě pochybení, k nimž došlo při zpracování daňového přiznání, slouží daňovému subjektu institut opravného daňového přiznání podle § 41 odst. 3 daňového řádu. Nejvyšší správní soud nadto dodává, že stěžovatel odpovídající námitku řádně neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem se tak jedná o nový důvod kasační stížnosti, který je podle § 104 odst. 4

s. ř. s. nepřipustný (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS)

Stěžovatel zpochybnil také správnost vypočtené obchodní přírážky.

Krajský soud shledal porušení povinnosti daňového subjektu podle § 31 odst. 9 daňového řádu, protože stěžovatel nepředložil v průběhu daňové kontroly žádné důkazní prostředky, které by vysvětlovaly rozdíl mezi namátkově zjištěnou obchodní přírážkou v minimálním rozpětí 25 % – 73 % oproti obchodní přírážce zjištěné na základě údajů z účetních dokladů poskytnutých stěžovatelem ve výši 10,99 %. Pro úplnost lze uvést, že výzvou správce daně ze dne 3. 10. 2003, čj. 21946/03/174930/0385, byl stěžovatel mj. vyzván, aby předložením dokladů nebo jiných důkazních prostředků prokázal rozdíl mezi zápornou obchodní přírážkou, zjištěnou postupem správce daně zachyceným v této výzvě, a obchodní přírážkou zjištěnou namátkovou kontrolou předložených dokladů ve výši 25 % – 73 %. Z protokolů o ústních jednáních vyplývá, že na základě podkladů dodávaných postupně daňovým subjektem byla obchodní přírážka stanovena nejprve na 17,25 % (dle protokolu o ústním jednání ze dne 22. 10. 2003, čj. 22940/03/174930/0385) a posléze definitivně na 10,99 % (dle protokolu o ústním jednání ze dne 10. 12. 2003, čj. 26526/03/174930/0385, kdy byl daňový subjekt seznámen s jednotlivými zjištěními z daňové kontroly). Správce daně v návaznosti na výše uvedené ve zprávě o výsledku daňové kontroly ze dne 16. 2. 2004, čj. 4357/04/174930/0385, uvedl, že *„daňový subjekt neprokázal rozdíl mezi obchodní přírážkou zjištěnou namátkově z předložených dokladů za nákup a prodej zboží...a průměrnou obchodní přírážkou zjištěnou z účetnictví..., a tím i výši tržeb za prodej zboží...“*.

Nejvyšší správní soud již v předchozí části odůvodnění naznačil, že meze soudního přezkumu jsou dány především ve vztahu ke splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 daňového řádu). Námitky stěžovatele však směřují i k nesprávnému způsobu zjištění rozsahu daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud pak této námitce nemůže přisvědčit ani v tom směru, kdy stěžovatel poukazuje na údajně nezákonný postup správce daně, který si měl doklady k doložení tvrzení o výši namátkově zjištěné obchodní přírážky opatřit v provozovně stěžovatele místním šetřením teprve dne 19. 2. 2004, tedy tři dny po projednání zprávy o výsledku daňové kontroly. Nejvyšší správní soud odkazuje mj. na krajským soudem citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 27. 1. 2006, čj. 59 Ca 14/2004 - 29 (č. 838/2006 Sb. NSS), který se zabýval možností správce daně doplnit dokazování způsobem navrženým daňovým subjektem při vyjádření ke zprávě o výsledku daňové kontroly. Popsaný postup správce daně se nijak nemohl dotknout veřejného subjektivního práva stěžovatele založeného § 16 odst. 4 písm. f) daňového řádu, protože dodatečný platební výměr byl vydán až dne 25. 2. 2004 a stěžovatel měl možnost na zjištění správce daně reagovat a předložením důkazních prostředků prokázat rozdíl mezi průměrnou obchodní přírážkou zjištěnou z účetnictví a obchodní přírážkou zjištěnou namátkovým způsobem z předložených dokladů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani námitka stěžovatele týkající se nečinnosti správce daně, který se podle stěžovatele nevyjádřil do projednání zprávy o výsledku daňové kontroly dne 16. 2. 2004 k vyjádření stěžovatele ze dne 7. 1. 2004 k protokolu o ústním jednání ze dne 10. 12. 2003, čj. 26526/03/174930/0385, jímž stěžovatel požadoval po správci daně vysvětlení způsobu namátkového zjištění obchodní přírážky.

Stěžovatel také zpochybnil postup správce daně, který „vybral ke kontrole pouze prodejní doklady konečným spotřebitelům, kdy je dodržována tzv. maloobchodní cena, což je postup obvyklý jen cca u 1/10 z celkového obrátu 10 mil Kč“, přičemž podle tvrzení stěžovatele se však „u cca 8 mil z příjmů ... jednalo o dodávky velkým firmám s obchodní přírůžkou do max. 10 %“, a navrhl k důkazu dokument označený jako „Fakturace 10 nejlepších odběratelů“.

Nejvyšší správní soud poukazuje na omezenou možnost stěžovatele uplatňovat v rámci řízení o kasační stížnosti nové skutečnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Jedná se o skutečnosti stěžovatelem dosud neuplatněné, proto se Nejvyšší správní soud námitkou nezabýval, ani neprovedl stěžovatelem navržený důkaz. Pouze na okraj lze poznamenat, že i v tomto případě by platily meze soudního přezkumu postupu dle § 31 odst. 5 daňového řádu. Nově tvrzené skutečnosti totiž mohou mít vliv na určení výše daňové povinnosti, nikoliv na posouzení splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu